

Ἡ προφητικὴ ζωὴ τῆς Παναγίας – τύπος τῆς μοναχικῆς βιοτῆς.

Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Ζαχαρίας Ζάχαρου, Ιερά Μονή Τιμίου Προδρόμου Ἑσσεξ Αγγλίας.

Ὁ μοναχισμὸς εἶναι μίμηση τῆς ζωῆς τῆς Παναγίας, ποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος μίμηση τῆς ὁδοῦ τοῦ Υἱοῦ καὶ Θεοῦ Της. Κατ' οὐσίαν, ἡ θεόπαις Μαριὰμ εἶχε τοποθετήσει προφητικὰ τὸν ἑαυτὴ Της στὴν ὁδὸ αὐτὴ πρὶν ἀκόμη ἔλθει ὁ Χριστὸς στὸν κόσμον καὶ ἔγινε ἡ κατεξοχὴν μέτοχος στὸ κρίμα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ βιοτὴ Της ἦταν προφητικὴ, διότι ἡ Ἁγία Παρθένος ὄχι ἀπλῶς ἐπισκιάσθηκε ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο κατὰ τὸν Εὐαγγελισμό, ἀλλὰ ἐμφορεῖτο ἀπὸ Αὐτό. Μᾶλλον ἀγόταν καὶ φερόταν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Παράκλητο.

Ἡ ἴδια ἐξέφερε λόγο μόνο μιὰ φορά, ψάλλοντας τὴν ὠδὴ Της στὸν Κύριο, ὅταν ἄκουσε τὴν καλὴ ἀγγελία ἀπὸ τὸν ἀρχάγγελο Γαβριὴλ καὶ καταυγάσθηκε ἀπὸ τὸ ἅγιο Φῶς τῆς Θεομητρότητος. Στούς λίγους στίχους ὅμως τῆς ὠδῆς αὐτῆς περικλειόταν προφητεία ποὺ οἱ πιστοὶ θὰ ἐκπληρώνουν μέχρι συντε-

λείας τοῦ αἰῶνος σὲ κάθε θεομητορική ἐορτή: «Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσι με πᾶσαι αἱ γενεαί».

Ἐκτοτε ἡ Παναγία σιώπησε. Δὲν χρειαζόταν πλέον νὰ ἐκφέρει λόγους, ἐφόσον ἔφερε στὴ γῆ τὸν ἴδιο τὸν Λόγο τοῦ Πατρός. Ἡ χάρις τῆς παρουσίας Της ὅμως ἦταν τόσο ψηλαφητή, ποὺ σὲ ἐκείνους ποὺ εἶχαν ἐγκυμασμένα τὰ αἰσθητήρια τῆς ψυχῆς, μετέδιδε τὸ προφητικό Της πνεῦμα. Ὡς ἀγέννητο βρέφος ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἦταν ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ποὺ μεγάλυνε τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅταν σκίρτησε ἀπὸ ἀγαλλίαση στὴ μήτρα τῆς μητέρας του Ἐλισάβετ. Καὶ ἡ δίκαιη αὐτὴ γυναίκα πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, πέρα ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη λογική, μπόρεσε νὰ ἀναγνωρίσει στὴ νεαρὴ ἑξαδέλφη Της τὴν ἐκπλήρωση τῆς παράδοξης προφητείας τοῦ Ἡσαΐα: «Ἴδου ἡ παρθένος ἔξει ἐν γαστρὶ καὶ τέξεται υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ»¹.

Οἱ λόγοι τῆς Παναγίας γιὰ τὴ δόξα ποὺ ἔμελλε νὰ λάβει ἄνωθεν ἦταν γνήσια προφητικοί, δηλαδὴ ἐκφέρθηκαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐφόσον τὴ νεαρὴ κόρη δὲν ἔθελγε οὐδεμία ἐγκόσμια δόξα. Εἶχε αὐτοσμικρυνθεῖ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ στὸ ἔπακρο καὶ στὸν ἀρχαγγελικὸ ἀσπασμὸ ἔκανε λόγο μόνο γιὰ τὴ μηδαμινότητά Της: «Ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης Αὐτοῦ». Ὡστόσο, σὲ αὐτὸ τὸ μηδέν, σὲ αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο τῆς ταπεινώσεως τῆς Θεομήτορος, ὁ Θεὸς ἐξέχυσε τόση χάρις, ὥστε ἀνέδειξε τὴ φτωχὴ καὶ ἄσημη κόρη τῆς Ναζαρέτ σὲ θεὸ κατὰ χάρις, στὴν Ὅποια γενεὲς γενεῶν κρᾶζουν μὲ εὐγνωμοσύνη: «Χαίροις μετὰ Θεὸν ἢ Θεός, τὰ δευτερεῖα τῆς Τριάδος ἢ ἔχουσα· ἀμέσως ἢ δεχομένη τῶν ἐκ Θεοῦ δωρεῶν τὸ πλήρωμα ὅλον καὶ εἰς ἅπαντας Ἀγγέλους ἀνθρώπους τε, τοῦτο διαπορθμεύουσα».

Σὲ ὅλη τὴ μετέπειτα ζωὴ Της ἡ Ἁγία Παρθένος δὲν ἐμφανίζεται δίπλα στὸν Χριστό, ὅταν τὰ πλήθη τὸν δοξάζουν, ὅταν ἐπιτελεῖ θαυμαστὰ σημεῖα, ὅταν φανέρωσε τὴ λάμψη Του στὸ Θαβώρ. Ἦταν δίπλα Του ὅταν ὁ ὄχλος μὴ ἀντέχοντας τοὺς «σκληροὺς λόγους» καὶ τὴν ἁγία ἑτερότητα τοῦ ἠθους Του ἔλεγαν «ὅτι ἐξέστη», ὅταν ἐπιχειροῦσαν νὰ τὸν λιθοβολήσουν, ὅταν κρεμόταν στὸν Σταυρό.

Ἡ Παναγία ἦταν ἡ κατὰ σάρκα Μητέρα τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁμως ἐνώπιόν Του ἔκοβε συνεχῶς τὸ θέλημά Της καὶ ζοῦσε γιὰ νὰ διακονεῖ τὸ δικό Του ἅγιο, Θεῖο καὶ σωτήριο θέλημα. Ὑπέμενε τὰ πάντα μὲ ταπεινὴ ἀγάπη, γιὰ νὰ δώσει ὅλη τὴν ἐλευθερίαν στὸν Χριστὸ νὰ φέρει εἰς πέρας τὸ ἔργο ποὺ Τοῦ ἀνέθεσε ὁ Οὐράνιος Πατέρας.

Ἐνίστε οἱ λόγοι ποὺ Τῆς ἀπηύθυνε ὁ Χριστὸς εἶχαν φαινομενικὰ σκληρὸ χαρακτήρα καὶ ἔκοβαν τὸν σαρκικὸ δεσμὸ ποὺ τοὺς ἔνωνε. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁμως ὁ Κύριος ἔμεινε ἐλεύθερος νὰ δώσει τὴ φοβερὴ ἐντολή: «Εἴ τις ἔρχεται πρὸς με καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, οὐ δύναται εἶναί μου μαθητής»². Καὶ ἐνῶ καὶ ὁ Χριστὸς καὶ ἡ Παναγία εἶχαν κάνει τέλεια ἀποταγὴν στὸ ψυχικὸ ἐπίπεδο τῆς σχέσεως μητέρας καὶ τέκνου, ὁ Κύριος ἐν τῷ κρυπτῷ Τῆς ἀπηύθυνε τὸν μεγαλύτερο ἔπαινο: «Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες καὶ ποιῶντες αὐτόν»³.

Ἄς ἐξετάσουμε πῶς συνδέονται κάποια γεγονότα-σταθμοὶ στὴ ζωὴ τῆς Παναγίας μὲ τὴ ζωὴ τοῦ πνεύματος.

Γενέθλιον Παναγίας.

Ἡ γέννηση τῆς Παναγίας καθεαυτὴν ἦταν θαῦμα. Οἱ γονεῖς Της ἦταν στεῖροι, δίκαιοι ὅμως καὶ πιστοί. Ἡ ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀγιότητος καρποφόρησε ἀπὸ στείρα μήτρα εὐκλεῆ καρπὸ, τὴ Θεομήτορα.

Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ὅπως ἐξεφράσθηκε στὴν παραβολὴ τῆς ἄκαρπης συκῆς βεβαιώνει ὅτι, ὁ Θεὸς ἀναμένει νὰ ἐκζητήσουμε τὴ χάρη Του ἢ ὁποῖα εἶναι ἱκανὴ νὰ γονιμοποιήσει ἀκόμη καὶ τὴν πνευματικὴ μας στειρότητα καὶ νὰ φέρει καρπὸ τὴν πνευματικὴ μας ἀναγέννηση.

Εἰσόδια.

Ἀπὸ τὴν πιὸ τρυφερὴ Της ἡλικία ἡ Παναγία ἀφιερώθηκε ἀπὸ τοὺς γονεῖς Της στὸν ναό. Ἡ θεόπαις Μαριάμ εἶχε ἀσυνήθιστη ἀγάπη πρὸς τὸν Θεὸ τῶν Πατέρων Της, ἀγάπη ποὺ ἐκφραζόταν μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὴ μελέτη τῶν Γραφῶν. Στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων ἔγινε ὄχι μόνον ἡ πρώτη τῶν μοναχῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη τῶν Ἠσυχαστῶν. Ζοῦσε ἐπικαλούμενη τὸ Ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μελετώντας τὸν λόγο Του, καὶ οἰκειοποιούμενη τὸν λόγο Του στὴν προσωπικὴ Της προσευχὴ.

Προσκαρτερώντας στην προσευχή βρήκε τὸν θαυμαστὸ τρόπο τῆς βαθειᾶς καρδιάς, ὅπου γνώρισε καὶ ἐνώθηκε μετὸν Θεὸ τῶν Πατέρων Της καὶ μέσω Αὐτοῦ ἀντιλήφθηκε τὴν ὁμοουσιότητά Της μετ' ὅλο τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Στὴν ἐνωσή Της μετὸν Θεὸ μετὰ φυσικὸ τρόπο Τῆς μεταδόθηκε θεία κατάσταση καὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπέβη ὁ μοναδικὸς νόμος τῆς ὑπάρξεώς Της. Ἐνα ὅμως εἶναι τὸ θεῖο θέλημα ποὺ βασιλεύει στὸν οὐρανό, ἀλλὰ καὶ στὴ γῆ τῆς καρδιάς ἐκείνων ποὺ ἔχουν μετατρέψει τὴν ὑπαρξή τους σὲ οὐρανό: «Ἴνα πάντες σωθῶσι». Μὲ αὐτὸ τὸ θέλημα εἰσῆλθε ὁ Πρωτότοκος στὴν οἰκουμένη, μετὰ αὐτὸ τὸ θέλημα ἔζησε, προσευχήθηκε, δίδαξε, ἔπαθε, πέθανε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε. Αὐτὸ τὸ θέλημα διακόνησε καὶ διακονεῖ μετὰ τὴ μεσιτεία Της ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος.

Εὐαγγελισμός.

Ἡ παράδοση τῆς Παναγίας στὸ θεῖο θέλημα ἦταν τέλεια καὶ ἀπερίγραπτη, γι' αὐτὸ καὶ ἔγινε «χωρίον τοῦ Ἀχωρήτου» καὶ «ὄχημα τοῦ ἐπὶ τῶν Χερουβίμ». Δὲν ὑπάρχει μεγαλειωδέστερη μορφή ἀσκητικοῦ ἀγώνα ἀπὸ τὴν παράδοση στὸ θέλημα καὶ στὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ συνεχῆς προτροπὴ τῆς Ἐκκλησίας στὰ τέκνα της εἶναι: «Πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα».

Κατὰ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Θεὸς ἔφερε στὸ εἶναι τὰ σύμπαντα μὲ ἓνα λόγο Του: «Γενηθήτω». Καὶ τώρα ἡ Μαριὰμ μὲ τὸ εὐλογημένο «ναὶ» τῆς ὑπακοῆς Της, λέγοντας, «γένειτό μοι κατὰ τὸ ρῆμα Σου», ἔφερε στὴ γῆ τὸν ἴδιο τὸν Δημιουργό, καταδεικνύοντας τὸ μεγάλο θαῦμα ποὺ ἐπιτελεῖται, ὅταν τὸ μικρὸ ἀνθρώπινο θέλημα ταυτισθεῖ πλήρως καὶ ἐλευθέρως μὲ τὸ τέλει θεῖο θέλημα. Ὁ Εὐαγγελισμὸς ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ζέσεως καὶ τῆς προσευχῆς τῆς Παναγίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἄκρας συγκαταβάσεως τοῦ Θεοῦ.

Στὸ Πρόσωπό Της πραγμάτωσε ἐκεῖνο ποὺ μὲ σφοδρὸ πόθο ἐπιδιώκει ὁ μοναχὸς στὸ ἀγώνισμα τῆς ὑπακοῆς, τὴν ἔνωση τῆς καρδιᾶς του μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ. Ἐκπλήρωσε προφητικὰ τὸν προορισμὸ ἐν γένει τοῦ κάθε Χριστιανοῦ ὅπως κατ' ἐπανάληψη τὸν ἐκφράζει ὁ μέγας ἀπόστολος Παῦλος: νὰ γίνει ζῶν καὶ ἀχειροποίητος ναός, κατοικητήριον τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου.

Κοίμηση.

«Καιρὸς τοῦ ἄρξασθαι τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ»⁴. Παρακούοντας ὁ Ἀδὰμ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ στὸν Παράδεισο, διέρρηξε τὴ ζωοποιὸ σχέση μὲ τὸν Δημιουργό του καὶ ὡς ἔνδικος μισθαποδοσία εἰσηλθε στὴ ζωὴ του ὁ θάνατος. Τὸ ἀνθρώπινο γένος ἔκτοτε ὑποδουλώθηκε στὸν

νόμο: Ἡδονή, ὀδύνη, θάνατος, καὶ ἔγινε θύμα ἑνὸς φαύλου κύκλου. Πασχίζοντας νὰ ἀποσπασθεῖ ἀπὸ τὰ δίχτυα τοῦ θανάτου ὁ ἄνθρωπος ἔγινε φίλαυτος καὶ ἐπιζητοῦσε μεγαλύτερη ἡδονή, πού βεβαίως κατέληγε σὲ οἰκτρότερο θάνατο. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ κλοιὸς γύρω του γινόταν ὀλοένα καὶ πιὸ ἀσφυκτικός, καὶ αὐτὸς ἱκανὸς γιὰ κάθε ἔγκλημα, προκειμένου νὰ ἐπιβιώσει κάτω ἀπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου τοῦ θανάτου.

Ὁ Χριστὸς ἔγινε ὁ Νέος Γενάρχης. Ἄφενὸς γεννημένος ἀφθόρως, ἀσπόρως καὶ ἀναμαρτήτως ἐκ Μαρίας τῆς Παρθένου καὶ προπαντὸς ἐκ Πνεύματος Ἁγίου, καὶ ἀφετέρου διάγοντας ἀναμάρτητη βιοτή, δὲν ὑπόκειτο στὸν νόμο τοῦ θανάτου. Ἐκουσίως καὶ ἐλευθέρως ὅμως ὑπέστη θάνατο στὸν τόπο τοῦ πλάσματός Του, ὥστε ὁ ἄδικος καὶ ἀναίτιος θάνατός Του νὰ εἶναι στὸ ἐξῆς ἡ καταδίκη τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου, πού ἦταν δίκαιος λόγῳ τῆς ἀμαρτίας πού προηγήθηκε.

Στὸ Πρόσωπο τῆς Παναγίας ἐπαναλήφθηκε τὸ κρίμα τοῦ Υἱοῦ Της. Ἡ σύλληψή Της δὲν ἦταν μὲν ἄσπορος, ἀλλὰ οὔτε τελείως ἐκ θελήματος σαρκός. Ἦταν καρπὸς μακρᾶς καὶ ἔμπονης προσευχῆς ἀγίων ἀνθρώπων, τοῦ Ἰωακείμ καὶ τῆς Ἄννας. Ἡ ἴδια καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς ζωῆς Της οὐδέποτε ἀμάρτησε οὔτε κἂν μὲ τὸν λογισμό. Ὡς ἐκ τούτου, δὲν ὄφειλε νὰ πεθάνει. Ἀκολουθώντας ὅμως πιστὰ τὸν Κύριο «ὅπου ἂν ὑπάγῃ», ἐκουσίως πέθανε καὶ ἔτσι καὶ ὁ δικὸς Της θάνατος ἀφομοιώθηκε μὲ τὸ θάνατο τοῦ Υἱοῦ Της καὶ ἔτσι ἀπέβη καταδίκη τοῦ θανάτου πού μάστιζε τὸ ἀνθρώπινο γένος. Στὸ Πρόσωπό Της εὐλογεῖται ἀκόμη καὶ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖο πρωτύτερα ἦταν πάντοτε ἀντικείμενο θρήνου, τὸ τέλος τῆς ἐπίγειας ζωῆς.

Πῶς μετέχουμε ὡς Χριστιανοὶ καὶ ἰδιαίτερα ὡς μοναχοὶ στὸ κρίμα τοῦ Θεοῦ πού διὰ θανάτου ὀδηγεῖ σὲ ζωὴ ἄληκτη, στὴν κοινωνία μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴ χορεία τῶν Ἁγίων Του;

Κατ' ἀρχὰς καὶ κατεξοχὴν ἀσπαζόμενοι τὸ μυστήριον τῆς ὑπακοῆς. Στὴν κατάστασι τῆς πτώσεως τὸ θέλημά μας, μικρὸ καὶ ἀμαρτωλό, ἔχει ταυτισθεῖ μὲ τὴ ζωὴ μας. Κάθε φορὰ πού τὸ ἀρνούμαστε γιὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, ὑφιστάμεθα ἓνα εἶδος θανάτου. Ἀκριβῶς ὅμως ἐπειδὴ ἡ πράξι τῆς ἀποταγῆς

τοῦ θελήματος γίνεται χάριν τῆς ἐντολῆς τοῦ Γέροντά μας, ποῦ βρίσκεται «εἰς τόπον Χριστοῦ», ἐπιφέρει πλήγμα στὸν θάνατο ποῦ κουβαλοῦμε στὴν καρδιά μας καὶ τὸν καταδικάζει. Μὲ τὴν ὑπακοή σιγὰ-σιγὰ νικοῦμε τὸν θάνατο καὶ ἀποθησαυρίζουμε στὰ στήθη μας τὸ «περισσὸν τῆς ζωῆς».

Ἡ ἡμέρα τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ προσωπικό Της Πάσχα. Ὅπως Αὐτὴ ἄνοιξε διάπλατα τὴν ἀγκαλιὰ καὶ τὴν καρδιά Της γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸ θεῖο βρέφος καὶ μὲ πλήρη αὐταπάρνηση διακόνησε τὸν Χριστὸ καθ' ὅλη τὴ διάρκειά τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς Της, ἔτσι καὶ τὴ μέρα αὐτὴ ὁ Χριστὸς δέχθηκε τὴν ἄμωμη ψυχὴ Της στὴν ἀγκαλιὰ Του καὶ τὴν ἀνύψωσε στὰ οὐράνια σκηνώματα ἐκ δεξιῶν τῆς δόξας Του.

Ἡ Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ περικλεῆς μετάστασή Της συνιστοῦν προτροπὴ γιὰ τοὺς πιστοὺς νὰ φρονοῦν καὶ νὰ ποθοῦν «τὰ ἄνω», νὰ ἐκζητοῦν ἐξ ὅλης καρδίας τὴν ἔνωση μὲ τὸν Νυμφίον Χριστό. Καὶ ἂν ὁ ἐχθρὸς ἐνσπείρει τὸν λογισμὸ τῆς νόθου ταπεινώσεως ὅτι ἡ Πανάχραντος Παρθένος ἦταν Κεχαριτωμένη, ἦταν ὑπὲρ-ἄξια γιὰ τὴν ἀνύψωση αὐτὴ, ἐνῶ ἐμεῖς ὑποδουλωμένοι στὰ πάθη καὶ στὴ ματαιότητα κείμεθα σὲ λάκκο ἀπωλείας, ὁ λόγος τοῦ Κυρίου εἶναι ἀποστομωτικός: «Οὐ γὰρ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Ὁ Χριστὸς ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ εὔρει τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο καὶ νὰ σώσει τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ δεσμὰ καὶ τὶς παγίδες τοῦ διαβόλου. Ἦλθε γιὰ νὰ ἰάσει τοὺς ἀσθενεῖς, νὰ ἐνισχύσει τοὺς ἀδυνάτους, νὰ παρηγορήσει τοὺς «πενθοῦντας», νὰ ἀνορθώσει τοὺς «κατερραγμένους» ἀπὸ τὴν ἀδικία αὐτῆς τῆς ζωῆς. Ἡ αἴσθησις τῆς ἀναξιότητος καὶ τῆς ἁμαρτωλότητος, μαζὶ μὲ τὴν αἴσθησις τῆς πνευματικῆς μας πτωχείας, ἀντὶ νὰ μᾶς ἀποθαρρύνουν μπορεῖ νὰ μετατραποῦν σὲ ἰσχυρὴ ὥθηση γιὰ τὴν ἐκζήτηση Σωτῆρος ἐξ Οὐρανοῦ.

Δὲν θέτουμε τὴν πεποίθησή μας στὶς δικές μας δυνάμεις. Ἐκεῖνος παρέχει τὴν ἰσχύ. Μᾶς δίνει πτέρυγες γιὰ νὰ ἀποκολληθοῦμε ἀπὸ τὴ γῆ, νὰ ὀρμήσουμε πρὸς τὰ ἄνω καὶ νὰ ἀπολαύσουμε τὴ χάρις τοῦ Δείπνου τῆς εὐλογημένης Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Ἄσμα Ἠγαπημένου.

«Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου».

Ἡ Παναγία ὡς ἀπόγονος τοῦ προφητάνακτος Δαβίδ εἶναι ἡ θυγάτηρ τοῦ βασιλέως. Εἶναι ὅμως καὶ θυγατέρα τοῦ Νέου Γενάρχη, τοῦ Παμβασιλέως Χριστοῦ. Ἐπίσης ὡς Μητέρα τοῦ Βασιλέως τῶν βασιλευόντων, τοῦ Κυρίου οὐρανοῦ καὶ γῆς εἶναι καὶ Αὐτὴ Παντάνασσα, βασίλισσα δόξης.

Ἐκείνη ποὺ στὴν ἀπαρχὴ τοῦ δοξασμοῦ τοῦ Χριστοῦ, στὸν φρικτὸ Γολγοθᾶ, στεκόταν ἐκ δεξιῶν τοῦ Σταυροῦ, παρίσταται τώρα διηνεκῶς ἐκ δεξιῶν τῆς ἐπουράνιας δόξας Του. Καὶ βεβαίως δὲν παρίσταται μὲ ράθυμο ἢ ἀδρανὴ τρόπο, ἀλλὰ μὲ ἀκόμη πληρέστερη τὴν πνευματικὴ ἔνταση ποὺ χαρακτηρίζει τὴν ἐπίγεια ζωὴ Της.

Ὅσο ζοῦσε πάνω στὴ γῆ ἔφερε σάρκα καὶ περιοριζόταν ἀπὸ τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Μὲ τὴν ἱερὰ Κοίμησή Της ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς φύσεως. Τώρα, περιβεβλημένη μὲ τὴ θεία δόξα ἔχει μεταποιηθεῖ. Ἐχει γίνει πνεῦμα, ὅπως πνεῦμα εἶναι καὶ ὁ Υἱός Της. Μὲ ἐξουσία καὶ δύναμη ὡς Μητέρα τοῦ Θεοῦ συνεχίζει μὲ ἰσχυρότερη ἔνταση τὴν προσευχὴ μεσιτείας γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ κόσμου, ποὺ εἶχε ἀρχίσει ἤδη ὅταν ὡς νεαρὴ κόρη ἐνδημοῦσε στὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων.

«Ἐν ἱματισμῷ διαχρύσω περιβεβλημένη, πεποικιλμένη».

Ἡ Ἁγία Παρθένος εἶναι ἐνδεδυμένη τὸ σεπτὸ ἱμάτιο ποὺ λαμβάνει ὁ κάθε πιστὸς στὸ ἅγιο Βάπτισμα, τὸν Χριστό⁵. Εἶναι ἐνδεδυμένη τὸ πολυτίμητο ἱμάτιο τῆς χριστοειδοῦς ταπεινώσεως, ἐφόσον ὅλη ἡ ζωὴ Της ἦταν μιὰ πρωτοφανὴς κένωση. Δέχθηκε τὴν τέλεια χάρη, καὶ γιὰ νὰ τὴν φυλάξει ὑπέστη τέλεια σταύρωση.

«Πᾶσα ἡ δόξα τῆς θυγατρὸς τοῦ βασιλέως ἔσωθεν».

Κάθε πτυχὴ τῆς ἐπίγεια ζωῆς τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ἐκπλήρωνε τὴν ἐντολὴ τοῦ Υἱοῦ Της νὰ γίνεταί κάθε πράξη εὐσεβείας «ἐν τῷ κρυπτῷ». Ἦταν

ὅπως τὰ ἠλεκτρικὰ καλώδια ποὺ φέρουν τεράστια ἐνέργεια μέσα τους, ἔξωτερικὰ ὅμως δὲν φαίνεται τίποτε.

Ἡ δόξα τῆς Παναγίας δὲν ἔχει τίποτε κοινὸ μὲ τὶς ἀπατηλὲς ἐπίγειες δόξεις. Ἡ δόξα Της εἶναι ἡ λάμψη τῆς μυστικῆς ἀρετῆς Της, ἡ ἐσωτερικὴ Της ὠραιότητα. Εἶναι λάμψη ταπεινώσεως, ἀγάπης καὶ πρεσβείας γιὰ τὴν πάγκοινη σωτηρία. Ἡ Ἁγία Παρθένοσ ἀστραποβολοῦσε ἀπὸ τὸ Φῶς τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἔφερε ἐντὸς Της. Ἡ δόξα Της εἶναι «ἔσωθεν», ἐφόσον πάντοτε ζοῦσε μέσα στὴ βαθειὰ καρδιά Της. Ἐκεῖ ἀποθησαύριζε τὴ χάρη, ἐκεῖ βίωνε τὴν ἔνωσή Της μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὴν κοινωνία Της μὲ τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

«Ἀπενεχθήσονται τῷ βασιλεῖ παρθένοι ὀπίσω αὐτῆς, αἱ πλησίον αὐτῆς ἀπενεχθήσονται σοι».

Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ οἱ νυμφαγωγοὶ τῶν παρθενικῶν ψυχῶν; Βεβαίως, ὁ νοῦς στρέφεται μὲ ἀπειρη καὶ ἀτελεύτητη εὐγνωμοσύνη σὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἐπωμισθεῖ τὸ ἔργο νὰ διακονήσουν «μετὰ μεγάλων δακρύων» τὴν ἔνωση τῆς ψυχῆς τῶν πιστῶν μὲ τὸν Νυμφίον Χριστό, στοὺς πνευματικούς μας Πατέρες, στοὺς Γέροντές μας.

Ὅπως διδάσκει ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκ πείρας καθημερινὰ ἐπιβεβαιώνουμε, «χωρὶς τοῦ Κυρίου οὐ δυνάμεθα ποιεῖν οὐδέν». Οἱ ψυχές, ὅσο καὶ ἂν τὸ ποθοῦν, δὲν ἀνυψώνονται μὲ τὴ δική τους δύναμη στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Δὲν βιώνουν τὶς ἀλλοιώσεις καὶ τὶς ἀναβάσεις τῆς καρδιάς ὡς ἐπιβράβευση τοῦ ἀσκητικοῦ τους ἀγώνα. Ἄλλοι τοὺς ὑποδεικνύουν τὴν ὁδὸ, ἄλλοι σηκώνουν τὸ βάρος τους, τοὺς στηρίζουν στὴν πορεία τους καὶ τοὺς ἀνιστοῦν κάθε φορὰ ποὺ προσκόπτουν.

Πίσω ἀπὸ τὴν Παρθένο θὰ ὀδηγηθοῦν στὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν νέες, ἀγγελόμορφες, παρθενικὲς ψυχές. Ὁ λόγος ἐδῶ δὲν γίνεται γιὰ τὴ φυσικὴ παρθενία, ἐφόσον «ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν»⁶, καί, «σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται»⁷.

Οἱ παρθένοι ποὺ θὰ ἀξιωθοῦν τῆς ὑψώσεως στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ ἀκολουθώντας τὴν Ἄχραντο Παρθένο, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τους δὲν διέπραξαν τὴν πνευματικὴ μοιχεία τῆς λήθης τοῦ Θεοῦ.

Ἀντιθέτως, εἶχαν γίνει κατάσχεση Θεοῦ. Ἔφεραν τὸ Πνεῦμα Του ἐντός τους καὶ ἔτρεμαν μήπως τὸ λυπήσουν ἔστω καὶ μὲ τὴν παραμικρὴ κίνηση. Τὸ ἔνθεο πάθος τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ κατεῖχε ὅλη τους τὴν ὑπαρξη. Ὁ νοῦς τους δὲν ἦταν διαχεόμενος σὲ ὅλη τὴν κτίση, ἀλλὰ, στερρῶς ἐδραιωμένος στὸν Κύριο, δὲν ἀφίστατο στιγμὴ ἀπὸ τὴ μνήμη Του, ἔτοιμος νὰ ἀρπάξει κάθε νεύση τοῦ θελήματός Του. Τὰ προστάγματά Του ἦταν τὸ φῶς στὴ ζωὴ τους καὶ ὁ μόνος νόμος τῆς ὑπάρξεώς τους. Ἐπικαλοῦνταν τὸ Ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ζοῦσαν γιὰ τὸν Χριστό, ἀνέπνεαν τὸν Χριστό. Ἡ καρδιά τους βίωνε διαρκεῖς ἀναβάσεις καὶ μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους ἔκραζε: «Ἄββᾶ ὁ Πατήρ».

Οἱ ψυχὲς αὐτὲς εἶναι ὁ τύπος τοῦ πραγματικοῦ μοναχοῦ. Ὅπως ἡ πνευματικὴ παρθενία εἶναι ἐκείνη ποὺ δίνει ἀξία καὶ στὴ φυσικὴ, καὶ μέσω αὐτῆς ἐνώνεται ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ μοναχὸς δὲν εἶναι ἀπλῶς ἐκεῖνος ποὺ φέρει τὸ μοναχικὸ σχῆμα, ἀλλὰ ὁ «κραταιωμένος διὰ τοῦ Πνεύματος εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον»⁸, ποὺ εἶναι πολυτελής ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ⁹.

1. Ἦσ. 7,14.
2. Λουκ. 14,26.
3. Λουκ. 8,21· βλ. Ματθ. 12,50· Μάρκ. 3,35.
4. Α' Πέτρ. 4,17.
5. Πρβλ. Γαλ. 3,27.
6. Ἰωάν. 6,63.
7. Α' Κορ. 15,50.
8. Βλ. Ἐφ. 3,16.
9. Πρβλ. Α' Πέτρ. 3,4.